

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Kovářem, advokátem se sídlem v Praze 2, Jaromírova 180/60, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích**, se sídlem v Pardubicích, Čechovo nábřeží 1791, **za účasti:** 1) L. P. s. r. o., 2) Město J., v řízení o kasační stížnosti žalobce – nyní stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 11. 1. 2007, č. j. 52 Ca 79/2006 – 149,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby na řízení zúčastněné L. P. s. r. o. a Město J. **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podanou kasační stížností napadl rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) ze dne 11. 1. 2007, č. j. 52 Ca 79/2006 - 147. Krajský soud výrokem I. napadeného rozsudku zamítl žalobu proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Pardubicích ze dne 2. 10. 2003 sp. zn. O-58/238/2003 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) a výrokem II. napadeného rozsudku odmítl návrh na stanovení povinnosti Katastrálnímu úřadu v Jičíně provést zápis

vlastnických práv stěžovatele k pozemku p. č. 77 v kat. území J. a k domu č. p. 74 na něm stojícím s ohledem na stav katastru, a to duplicitním zápisem vlastnictví.

Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu v Jičíně ze dne 31. 7. 2003, sp. zn. OR 233/2003-604/3. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu podle ust. § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, v platném znění (dále jen „katastrální zákon“) rozhodnuto tak, že oprava údajů katastru nemovitostí – zápisu vlastnického práva stěžovatele k domu č. p. 74 na stavební parcele č. 77 v katastrálním území J. na jeho návrh ze dne 15. 5. 2003 nebude provedena.

O žalobě proti rozhodnutí žalovaného krajský soud rozhodoval již ve dvou předchozích soudních řízeních.

Rozsudkem krajského soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 52 Ca 46/2003 – 52 byla žaloba odmítnuta s odůvodněním, že žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, jenž nepatří do pravomoci krajského soudu ve správním soudnictví. Usnesení krajského soudu bylo na základě kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem zrušeno rozsudkem ze dne 28. 2. 2005, č. j. 5 As 21/2004 – 81. Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování kompetenčních sporů, totiž dne 2. 9. 2004 pod č. j. Konf 62/2003 – 15 (zveřejněno pod č. 403/2004 Sb. NSS) vydal usnesení, kde vyslovil, že o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o opravě údajů v katastrálním operátu je věcně příslušný k rozhodnutí soud ve správním soudnictví.

V dalším řízení vydal krajský soud druhé rozhodnutí, a to usnesení ze dne 9. 6. 2005, č. j. 52 Ca 17/2005 – 97, kterým opět odmítl žalobu, a to s odůvodněním, že žaloba nebyla přípustná ve smyslu dle ustanovení § 65 odst. 1 a § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když žalované rozhodnutí o opravě chyb v katastrálním operátu má pouze evidenční účinky a slouží k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin, přičemž se rozhodováním neupravují ani vlastnické ani jiné vztahy k nemovitostem. Z tohoto důvodu byla žaloba krajským soudem odmítnuta podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud na základě podané kasační stížnosti zrušil i toto druhé rozhodnutí krajského soudu svým rozsudkem ze dne 31. 10. 2006, č. j. 5 As 55/2005 – 130, když podle odůvodnění jeho rozhodnutí přestože zápis katastru nemovitostí nemá vliv na vznik, změnu nebo zánik práva v něm zapsaného, nesprávná evidence v katastru nemovitostí může mít vliv v řadě oblastí, nejen pro disponování s nemovitostmi, ale třeba i pro vznik či rozsah daňové povinnosti nebo pro ukládání povinností na úseku životního prostředí a podobně. Podle názoru Nejvyššího správního soudu má navrhopatel, jenž požaduje provedení opravy chybného údaje, právo na to, aby katastrální úřad provedl opravu při splnění zákonného předpokladu, že skutečně došlo k zapsání skutečností odporujících listinám, které byly podkladem k zápisu. Bylo-li mu toto právo odepřeno, musí mít nárok na přezkoumání správnosti takového úkonu, přičemž jde o úkon zasahující do jeho práv ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a nelze jej vyloučit ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s.

Krajský soud po zrušení dvou usnesení o odmítnutí žaloby Nejvyšším správním soudem v dalším řízení rozhodl dne 11. 1. 2007 rozsudkem č. j. 52 Ca 79/2006 - 147, kterým ve výroku I. zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného a ve výroku II. odmítl

návrh na stanovení povinnosti Katastrálního úřadu v Jičíně provést zápis vlastnických práv stěžovatele k pozemku č. p. 77 v kat. území J. a k domu č. p. 74 na něm stojícím.

Krajský soud své rozhodnutí odůvodnil takto: „Žalobce totiž nebyl žalovaným rozhodnutím krácen na svém právu na provedení opravy chyb katastrálního operátu, neboť jednak se ve skutečnosti domáhal změny, nikoliv opravy údajů uvedených v katastru nemovitostí, a dále proto, že jeho dopis adresovaný správnímu orgánu I. stupně ze dne 15. 5. 2003 nebyl ve skutečnosti návrhem na opravu chyb v katastrálním operátu podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona, ale byl pouze vyjádřením opožděného nesouhlasu (nedodržení zákonné 30-ti denní lhůty uvedené v § 8 odst. 4 katastrálního zákona, ve znění platném v době provedení opravy z podnětu katastrálního úřadu, tj. v roce 1995) s provedením opravy chyb v katastrálním operátu na základě vyrozumění – dopisu správního orgánu I. stupně o provedení opravy chyb ze dne 20. 6. 1995. Proto jestliže ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, bylo rozhodnuto o neprovedení opravy údajů katastru nemovitostí pro žalobce na základě jeho návrhu ze dne 15. 5. 2003, přičemž žalovaný odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl, tak nemohl být žalobce zkrácen na svých právech, a to na právech patřících k veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (§ 2, § 65 odst. 1 s. ř. s.). Je nutné opět žalobci připomenout, že tato skutečnost vůbec neznámá, zda žalobce je či není ve skutečnosti vlastníkem již zmíněných nemovitostí. Otázku vlastnického práva nelze jak v řízení o opravě chyb katastrálního operátu, tak v tomto soudním řízení řešit (§ 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění a § 2 s. ř. s.). Z uvedených důvodů soud musel žalobu proti žalovanému rozhodnutí ve výroku I. zamítnout jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Ve výroku II. soud musel žalobu v části týkající se návrhu žalobce na stanovení povinnosti Katastrálního úřadu v Jičíně provést zápis vlastnických práv žalobce k nemovitostem uvedeným v petitu rozsudkem odmítnout, protože rozhodování o takovém návrhu nepatří do pravomoci soudu (§ 4 s. ř. s.), přičemž se jedná o neodstranitelnou podmínku řízení a byly dány podmínky k odmítnutí návrhu (§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).“

Stěžovatel výrok I. a II. rozsudku krajského soudu o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného a o odmítnutí návrhu na stanovení povinnosti Katastrálního úřadu v Jičíně provést zápis vlastnických práv stěžovatele, napadl včas předmětnou kasační stížností z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a tedy nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že nesouhlasí s právním závěrem soudu, že se jednalo o platně provedenou opravu chyb a upozorňuje na formální náležitosti a na okolnosti úředního postupu souvisejícího s vyhotovením „vyrozumění o opravě chyby“. Vyrozumění je dle stěžovatele sice podepsáno vedoucím pracovníkem katastrálního úřadu, avšak bez uvedení „důvodu prokazujícího oprávnění k podpisu“ (např. „v zastoupení ředitele“). Z „Vzorového organizačního řádu katastrálních úřadů“ platného k datu 20.6. 1995 (č.j. 2762/1993-22 ze dne 21.8. 1993, ve znění dodatku č.j. 3020/1994-22 ze dne 14.7. 1994) vyplývá, že Ing. K. nebyl osobou oprávněnou konat v řízení o opravě chyb, ledaže by byl pro činnosti podle § 8 katastrálního zákona ředitelem KÚ v Jičíně zvláště zmocněn.

Na vyjádření o opravě chyby ze dne 20. 6. 1995 tak nelze dle stěžovatele pohlížet jinak, než jako na nicotný úřední úkon, nebo dokonce dopis soukromé povahy, kterým bylo předstíráno jednání jménem katastrálního úřadu.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že ač soud ve výčtu obsahu žalobního návrhu uvedl, že žalobce byl napsán v katastru jako vlastník novostavby domu č. p. 74 na pozemku č. 77 v kat. úz. J., v odůvodnění rozsudku se k této skutečnosti vůbec nevyjádřil a přitom se jedná o velmi závažnou okolnost, která může mít významný vliv na posouzení, zda předmětná věc může být předmětem soudního přezkumu.

Současnou absenci bývalého zápisu vlastnického práva stěžovatele v katastru nemovitostí k novostavbě domu č. p. 74 nelze dle stěžovatele posuzovat jinak, než jako nedostatek a tudíž i chybu katastrálního operátu, neboť z vyrozumění o opravě chyby vyplývá, že provedená oprava může být dávána do souvislosti výhradně s tím zápisem vlastnického práva stěžovatele, který byl v katastru veden jako položka změn 205/91 a který byl proveden střediskem geodézie na podkladě kupní smlouvy ze dne 22. 7. 1991.

Dle stěžovatele aplikaci institutu opravy chyby v katastru na tento zápis nelze (pokud jde o stavbu, nikoliv o pozemek) dávat do souvislosti se zápisem vlastnického práva stěžovatele k novostavbě, která byla vybudována na stejném pozemku poté, co byl původní objekt (předmět zmíněné kupní smlouvy) odstraněn v takovém rozsahu, že následnou výstavbou vznikla věc nová. Vlastnické právo k novostavbě bylo zapsáno dne 29. 9. 1993 pod položkou výkazu změn 497/93 na základě kolaudačního rozhodnutí ze dne 14. 12. 1992, geometrického plánu a příslušné žádosti. Katastrální úřad „zrušil“ v rámci opravy chyby i zápis vlastnického práva žalobce k novostavbě bez udání důvodu (neexistuje listina, kterou by bylo možné postup KÚ odůvodnit).

V souvislosti s výrokem II. rozsudku krajského soudu stěžovatel zastává názor, že neexistují omezení, která by vylučovala možnost, aby povinnost provést záznam určil katastrálnímu úřadu zeměměřičský a katastrální inspektorát, konkrétně aby v předmětné věci soud určil katastrálnímu úřadu prostřednictvím zeměměřického a katastrálního inspektorátu povinnost obnovit nedůvodně zrušený záznam.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále rozvíjí, že záznam, kterým je zapisován vlastník novostavby do katastru nemovitostí, není záznamem ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem (dále jen „zákon o zápisech práv k nemovitostem“) a nemusel by spadat do kategorie „záznamů“ na něž se vztahuje správní řád. Listiny vyhotovené státními orgány, na jejichž základě se zapisují práva k nemovitostem podle § 7 zákona o zápisech práv k nemovitostem záznamem, jsou nabývacími tituly, zatímco kolaudační rozhodnutí takovou listinou není. Soud nemůže nařídít katastrálnímu úřadu provedení jen takového záznamu, který je záznamem v plném smyslu ustanovení § 7 zákona o zápisech věcných práv k nemovitostem.

Zásady pro provedení duplicitního zápisu vlastnictví jsou vyjádřeny v § 37 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 190/1996 Sb. a podrobněji v „Návodu pro správu a vedení katastru“. Z těchto předpisů je zřejmé, že pokud by byla katastrálnímu úřadu soudem určena povinnost obnovy nedůvodně zrušeného zápisu vlastnického práva stěžovatele vedeného jako položka výkazu změn 497/93, katastrální úřad by po obnově zápisu provedl příslušný zápis duplicitního vlastnictví z úřední povinnosti.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že se ztotožňuje s důvody krajského soudu uvedenými v napadeném rozhodnutí a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítnul.

Osoba na řízení zúčastněná obchodní společnost L. P. s. r. o. ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele k věci uvádí, že hospodářská smlouva, kterou stěžovatel dne 22. 7. 1991 uzavřel s Městem J. byla neplatná, neboť „firma K. J., H. 1“ neměla způsobilost k právním úkonům a nemohlo tudíž dojít k převodu vlastnictví dle § 347 hospodářského zákoníku. Pokud by za účastníka smlouvy měl být považován stěžovatel jako fyzická osoba, podléhala uzavřená smlouva registraci tehdejším státním notářstvím. Rozbor vzorového organizačního řádu katastrálních úřadů učiněný stěžovatelem v souvislosti s osobou Ing. K. považuje obchodní společnost L. P. s. r. o. za zcela irelevantní.

Krajský soud dle obchodní společnosti L. P. s. r. o. správně odůvodnil zamítavý výrok i tím, že se stěžovatel nápravy svého pochybení nemůže domáhat jinou cestou tak, jak to učinil svým podáním ze dne 15. 5. 2003 upozorněním na výskyt chyby v katastru nemovitostí a výzvy k odstranění chyby.

Vlastníkem předmětných nemovitostí je od roku 2001 L. P. s. r. o., což je překážkou k opravě chyby, neboť k žádosti stěžovatele z 15. 5. 2003 mohly být porovnávány pouze údaje uvedené v listině, která byla podkladem pro zápis těchto údajů do katastru nemovitostí, tj. pouze údaje uvedené v kupní smlouvě z 29. 3. 2001.

Krajský soud správně také žalobu v části týkající se návrhu na stanovení povinnosti Katastrálního úřadu provést zápis vlastnických práv odmítl.

Osoba na řízení zúčastněná obchodní společnost L. P. s. r. o. navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Osoba na řízení zúčastněná Město J. se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřila.

Ze spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že Město J. převedlo stavební parcelu č. 77 s domem č. p. 74 na firmu K., J., H. 1, hospodářskou smlouvou ze dne 22. 7. 1991. Katastrální úřad Jičín dopisem ze dne 20. 6. 1995, č. j. 204-89/95 oznámil stěžovateli provedení opravy chyby v katastru nemovitostí, jenž spočívala v tom, že Katastrální úřad v Jičíně opravil zápis v části A LV č. 3682 v kat. území J. a jako vlastníka zapsal Město J. namísto dosud zapsaného stěžovatele, z důvodu, že hospodářská smlouva mezi Městem J. a firmou K. vykazovala zřejmou nesprávnost, a to nedostatek registrace státním notářstvím. Předmětná smlouva tak následkem absence registrace státním notářstvím nenabyla účinnosti. Oznámení obdržel stěžovatel dne 22. 6. 1995. V zákonné lhůtě 30-ti dnů dle ustanovení § 8 odst. 4 katastrálního zákona, platného v době vydání oznámení, neoznámil Katastrálnímu úřadu v Jičíně, že s opravou nesouhlasí.

Dne 16. 5. 2003 bylo Katastrálnímu úřadu v Jičíně doručeno podání „Upozornění na výskyt chyby v katastru nemovitostí a výzva k odstranění chyby“ z 15. 5. 2003, kde stěžovatel uvádí, že vlastníkem domu č. p. 74 se st. p. č. 77 v katastrálním území J. je na základě hospodářské smlouvy stěžovatel.

Ke dni rozhodnutí správního orgánu jsou výše uvedené nemovitosti v katastru nemovitostí evidovány na listu vlastnictví č. 3682 a jako vlastník je dle kupní smlouvy V 11 690/2001 ze dne 29. 3. 2001 zapsána společnost L. P. s. r. o., V. n. 74, J.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Soudní řád správní ve svém ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) stanoví, že kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu po té, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, to neplatí je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel v projednávané kasační stížnosti výslovně tento důvod dle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. netvrdí. I přes to, že stěžovatel netvrdí, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, Nejvyšší správní soud neodmítl kasační stížnost jako nepřipustnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť meritorní přezkoumání rozhodnutí žalovaného nebylo předmětem řízení před krajským soudem v původním rozhodnutí ve věci č. j. 52 Ca 46/2003 - 52, kdy krajský soud žalobu dne 18. 12. 2003 usnesením odmítl a ani předmětem řízení před krajským soudem ve věci č. j. 52 Ca 17/2005 - 97, kdy krajský soud žalobu usnesením ze dne 9. 6. 2005 také odmítl, ale až předmětem řízení ve věci č. j. 52 Ca 79/2006 ze dne 11. 1. 2007, kdy krajský soud výrokem I. žalobu zamítl a výrokem II. odmítl návrh na stanovení povinnosti Katastrálního úřadu v Jičíně provést zápis vlastnických práv stěžovatele k pozemku p. č. 77 v kat. území J. a k domu č. p. 74 na něm stojícím s ohledem na stav katastru, a to duplicitním zápisem vlastnictví.

Nejvyšší správní soud se v posuzované věci nejprve zabýval stížnostní námitkou nicotnosti „vyrozmění o opravě chyby ze dne 20. 6. 1995“.

Námitku nicotnosti „vyrozmění o opravě chyby ze dne 20. 6. 1995“ stěžovatel v žalobě neuplatnil, ve smyslu ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. k nicotnosti rozhodnutí správního orgánu Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti.

„Vyrozmění o opravě chyby ze dne 20. 6. 1995“ však není rozhodnutím žalovaného, které stěžovatel mohl vzhledem k zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 s. ř. s. napadnout ve správním soudnictví žalobou dle ustanovení § 65 s. ř. s., a tedy není ani rozhodnutím jehož zákonnost či vady řízení z něhož rozhodnutí vzešlo krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Pardubicích ze dne 2. 10. 2003, sp. zn. O-58/238/2003, přezkoumával.

Vzhledem k tomu, že předmětem řízení před krajským soudem je přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného, nelze v projednávané věci vyslovit nicotnost „vyrozmění o opravě chyby ze dne 20. 6. 1995“.

Další námitkou, kterou se Nejvyšší správní soud zabýval, je nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel tuto námitku v kasační stížnosti výslovně nenamítal, podle obsahu ji však zřejmě spatřuje v tom, že ač soud ve výčtu obsahu žalobního návrhu

uvedl, že žalobce byl zapsán v katastru jako vlastník novostavby domu č. p. 74 na pozemku č. 77 v kat. úz. J., v odůvodnění rozsudku se k této skutečnosti vůbec nevyjádřil a přitom se jedná o velmi závažnou okolnost, která může mít významný vliv na posouzení, zda předmětná věc může být předmětem soudního přezkumu.

Stěžovatel v žalobě namítal, že „Na podkladě žádosti, geometrického plánu a kolaudačního rozhodnutí provedl katastrální úřad v Jičíně příslušný zápis do katastru. Tento zápis byl proveden nezávisle na již předtím existujícím zápisu provedeném na základě hospodářské smlouvy úřadem geodézie. Tedy v katastru byly dva zápisy, oba prokazující vlastnictví žalobce. I kdyby katastrální úřad třeba i v dobré víře (lhostejno, zda správně či omylem) provedl příslušnou opravu chyby, nemohl zrušit vlastnictví žalobce k budově. Zrušit by mohl s ohledem na důvody uvedené v dopise ze dne 20. 6. 1995 pouze vlastnictví k pozemku. Žalobce v dobré víře ohledně svého vlastnictví k objektu jednoznačně prokázaného několikrát výpisem z katastru nemovitostí zhodnotil objekt zhruba dvacetinásobně. Dle § 135 b) občanského zákoníku byl tedy žalobce jednoznačně po provedení stavby s ohledem na § 5, odst. 8 zákona č. 344/1992 v tehdy platném znění vlastníkem objektu, bez ohledu na to, zda byly předmětná hospodářská smlouva platná nebo neplatná.“

Krajský soud se konkrétně k této námitce stěžovatele v odůvodnění svého rozhodnutí nevyjádřil. Vypořádání se s výše uvedenou námitkou stěžovatele je však zahrnuto v závěru rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí žaloby z důvodu, že stěžovatel nebyl žalovaným rozhodnutím krácen na svém právu na provedení opravy chyb katastrálního operátu, protože jednak se ve skutečnosti domáhal změny, nikoliv opravy údajů uvedených v katastru nemovitostí, a dále proto, že jeho dopis adresovaný správnímu orgánu I. stupně ze dne 15. 5. 2003 nebyl ve skutečnosti návrhem na opravu chyb v katastrálním operátu, ale byl pouze vyjádřením opožděného nesouhlasu s provedením opravy chyb v katastrálním operátu na základě vyrozumění o provedení opravy chyb ze dne 20. 6. 1995.

Rozhodnutí krajského soudu tak Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť rozhodnutí krajského soudu se opírá o důvody, které opodstatňují dospět k výroku I. napadeného rozsudku.

V další stížnostní námitce spočívající v tom, že současnou absencí bývalého zápisu vlastnického práva žalobce v katastru nemovitostí k novostavbě domu č. p. 74 nelze posuzovat jinak, než jako nedostatek a tudíž i chybu katastrálního operátu, neboť z vyrozumění o opravě chyby vyplývá, že provedená oprava může být dávana do souvislosti výhradně s tím zápisem vlastnického práva žalobce, který byl v katastru veden jako položka změn 205/91 a který byl proveden střediskem geodézie na podkladě kupní smlouvy ze dne 22. 7. 1991, lze zřejmě shledat tvrzené nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle stěžovatele aplikaci institutu opravy chyby v katastru na tento zápis nelze, pokud jde o stavbu, nikoliv tedy o pozemek, dávat do souvislosti se zápisem vlastnického práva stěžovatele k novostavbě, která byla vybudována na stejném pozemku poté, co byl původní objekt (předmět zmíněné kupní smlouvy) odstraněn v takovém rozsahu, že následnou výstavbou vznikla věc nová. Vlastnické právo k novostavbě bylo zapsáno dne 29. 9. 1993 pod položkou výkazu změn 497/93 na základě kolaudačního rozhodnutí ze dne 14. 12. 1992, geometrického plánu a příslušné žádosti. Katastrální úřad „zrušil“ v rámci opravy chyby

i zápis vlastnického práva žalobce k novostavbě bez udání důvodu (neexistuje listina, kterou by bylo možné postup KÚ odůvodnit).

Stěžovatel zde tvrzené nesprávné posouzení právní otázky soudem spatřuje v tom, že současná absence bývalého zápisu vlastnického práva stěžovatele v katastru nemovitostí k novostavbě domu č. p. 74 je nedostatkem a tedy i chybou katastrálního operátu.

Krajský soud se však touto otázkou vůbec nezabýval, neboť žalobu zamítl z důvodu, že stěžovatel nebyl rozhodnutím žalovaného krácen na svém právu na provedení opravy chyby katastrálního operátu, neboť se domáhal změny a nikoliv opravy údajů uvedených v katastru a dále proto, že jeho návrh nebyl návrhem na opravu chyb v katastrálním operátu, ale pouze vyjádřením opožděného nesouhlasu s provedením opravy chyb ze dne 20. 6. 1995.

Protože krajský soud výše uvedenou právní otázku neposuzoval, nemohl tuto právní otázku posoudit nesprávně.

Další nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení stěžovatel spatřuje v konstatování krajského soudu o „platně provedené opravě chyb“ ze dne 20. 6. 1995.

Na tomto místě je nutné zdůraznit, že krajský soud v napadeném rozhodnutí nepřezkoumával opravu chybných údajů katastru provedenou z podnětu katastrálního úřadu v r. 1995, ale rozhodnutí žalovaného, které potvrzovalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně o neprovedení opravy chyby v katastrálním operátu.

Kromě výše uvedeného je ze znění napadeného rozhodnutí zřejmé, že krajský soud spojení „platně provedená oprava chyb“ použil ve smyslu oprava chyb nenapadená nesouhlasem stěžovatele v zákonné 30-ti denní lhůtě dle ustanovení § 8 odst. 4 katastrálního zákona, ve znění platném v době provedení opravy, tj. ke dni 20. 6. 1995.

Nad rámec potřebného odůvodnění rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že v době vyrozumění stěžovatele o opravě chyby v katastru nemovitostí ze dne 20. 6. 1995 byla účinná vyhláška Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 126/1993 Sb., kterou se prováděl zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, a tato vyhláška v oddílu šestém nazvaném „Činnost při vedení katastru“ v § 51 - § 54 upravovala opravu chyb v katastrálním operátu. Podle § 51 odst. 1 písm. a) této vyhlášky za chybné se považovaly, mimo jiné, ty údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru. Podle § 54 vyhlášky se opravovaly i údaje o právních vztazích. Tímto se však Nejvyšší správní soud nevyjadřuje ke správnosti postupu Katastrálního úřadu Jičín vyjádřeném v citované listině ze dne 20. 6. 1995. Zákon č. 344/1992 Sb. proti tomuto postupu připouštěl obranu – oznámení nesouhlasu do 30 dnů ode dne obdržení vyrozumění, o čemž byl stěžovatel vyrozuměn, přesto však toto právo obrany nevyužil.

Stěžovatel výslovně uplatnil jako důvod kasační stížnosti pouze nezákonnost rozhodnutí soudu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Vzhledem k tomu, že výrokem II. napadeného rozhodnutí krajského soudu je odmítnut návrh na stanovení povinnosti Katastrálního úřadu v Jičíně provést zápis vlastnických práv stěžovatele, přichází pro stěžovatele ohledně výroku II. napadeného rozsudku v úvahu z povahy věci důvod kasační stížnost nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu dle ustanovení § 103 odst. 1

písm. e) s. ř. s., kterou stěžovatel spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V následujících tvrzeních stěžovatele lze tedy shledat stížnostní námitku nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V souvislosti s výrokem II. rozsudku soudu stěžovatel zastává názor, že neexistují omezení, která by vylučovala možnost, aby povinnost provést záznam určil katastrálnímu úřadu zeměměřický a katastrální inspektorát, konkrétně, aby v předmětné věci soud určil katastrálnímu úřadu prostřednictvím zeměměřického a katastrálního inspektorátu povinnost obnovit nedůvodně zrušený záznam.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále rozvíjí, že záznam, kterým je zapisován vlastník novostavby do katastru nemovitostí, není záznamem ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem (dále jen „zákon o zápisech práv k nemovitostem“) a nemusel by spadat do kategorie „záznamů“ na něž se vztahuje správní řád. Listiny vyhotovené státními orgány, na jejichž základě se zapisují práva k nemovitostem podle § 7 zákona o zápisech práv k nemovitostem záznamem, jsou nabývacími tituly, zatímco kolaudační rozhodnutí takovou listinou není. Soud nemůže nařídít katastrálnímu úřadu provedení jen takového záznamu, který je záznamem v plném smyslu ustanovení § 7 zákona o zápisech věcných práv k nemovitostem.

Zásady pro provedení duplicitního zápisu vlastnictví jsou vyjádřeny v § 37 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 190/1996 Sb. a podrobněji v „Návodu pro správu a vedení katastru“. Z těchto předpisů je zřejmé, že pokud by byla katastrálnímu úřadu soudem určena povinnost obnovy nedůvodně zrušeného zápisu vlastnického práva stěžovatele vedeného jako položka výkazu změn 497/93, katastrální úřad by po obnově zápisu provedl příslušný zápis duplicitního vlastnictví z úřední povinnosti.

Stěžovatel zde tvrzené nesprávné posouzení právní otázky soudem spatřuje v tom, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně odmítl návrh stěžovatele na stanovení povinnosti Katastrálního úřadu v Jičíně provést zápis vlastnických práv stěžovatele.

Krajský soud výrokem II. žalobu v části týkající se návrhu stěžovatele na stanovení povinnosti Katastrálního úřadu v Jičíně provést zápis vlastnických práv stěžovatele k nemovitostem, a to domu č. p. 74 a pozemku p. č. 77 v katastrálním území J. rozsudkem odmítl z důvodu, že rozhodování o takovém návrhu nepatří do pravomoci soudu (§ 4 s. ř. s.), přičemž se jedná o neodstranitelnou podmínku řízení a byly dány podmínky k odmítnutí návrhu /§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s./.

Nejvyšší správní soud k posuzované otázce uvádí :

V posuzovaném případě stěžovatel navrhl, aby krajský soud stanovil povinnost Katastrálnímu úřadu v Jičíně provést zápis vlastnických práv stěžovatele k výše uvedeným nemovitostem. Uložení povinnosti Katastrálnímu úřadu v Jičíně však není v pravomoci soudu rozhodujícího ve správním soudnictví, neboť takový druh žaloby taxativní vymezení pravomoci správních soudů upravené v ustanovení § 4 s. ř. s. neobsahuje. Soud je povolán k ingerenci do správního řízení dle ustanovení § 4 odst. 1 s. ř. s. pouze na základě žalob proti

rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy správním orgánem, dále na základě žalob proti nečinnosti správního orgánu, žalob na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu či kompetenčních žalob. Uložit povinnost správnímu orgánu provést zápis vlastnického práva výrokem rozhodnutí soudu rozhodujícího ve správním soudnictví nelze, neboť to zákonná úprava neumožňuje.

Krajský soud tak právní otázku posoudil správně, když návrh na stanovení povinnosti Katastrálního úřadu v Jičíně provést zápis vlastnického práva stěžovatele odmítl.

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí k tvrzení stěžovatele, že rozhodnutí Katastrálního úřadu v Jičíně č. j. OR-233/2003-604/3 ze dne 31. 7. 2003 je řádně a důvodně vydané rozhodnutí, ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu, vydané v řízení o opravě chyby podle § 8 katastrálního zákona, což však již neplatí ohledně věcného obsahu rozhodnutí a na něm založeného výroku, že toto tvrzení nelze podřadit pod žádný z důvodů k podání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a proto toto tvrzení v souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s. není přípustné.

K dalšímu tvrzení stěžovatele, že nesdílí s krajským soudem názor, že k provedení „opravy chyby“ došlo z vlastního podnětu katastrálního úřadu a vlastní důkazní materiál, který v době podání žaloby nevlastnil a ze kterého je zřejmé, že k opravě došlo na základě podnětu společnosti T. s. r. o., na kterou byly dotčené nemovitosti následně Městem J. převedeny, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že k této nově stěžovatelem uplatněné skutečnosti po vydání napadeného rozhodnutí nemůže ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout.

K tvrzení stěžovatele, že judikatura neumožňuje, aby soud ve správním soudnictví určoval katastrálnímu úřadu, jak má postupovat při opravě chyby podle § 8 katastrálního zákona, tím by však nemělo být omezeno oprávnění soudu ve správním soudnictví posoudit, zda se nemohlo jednat o takové využití institutu opravy chyby v katastru, které je v přímém rozporu s § 8 odst. 1 a 2 katastrálního zákona, Nejvyšší správní soud opakovaně konstatuje, že krajský soud vzhledem k úpravě správního soudnictví zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v napadeném rozhodnutí nepřezkoumával opravu chybných údajů katastru provedenou z podnětu katastrálního úřadu v r. 1995, ale rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2003, které potvrzovalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně o neprovedení opravy chyby v katastrálním operátu.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal tvrzené nesprávné posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení, ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a ani nezákonnost rozhodnutí spočívající v odmítnutí návrhu ve výroku II. rozsudku krajského soudu.

S ohledem na výše uvedené, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Osoby zúčastněné na řízení, Město J. a obchodní společnost L. P. s. r. o., nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. osoba na řízení zúčastněná má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V řízení o kasační stížnosti soud zúčastněné osobě žádnou povinnost neukládal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. listopadu 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu